

§u 323 tr. zák. Bylo proto zmateční stížnosti podle §u 33 tr. ř. vyhověti a podle §§ů 292 a 479 tr. ř. rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 2407.

Nejde o reformatio in peius (§ 290 odstavec druhý, § 293 odst. třetí tr. ř.), hodnotí-li nalézací soud třebas nezměněný průvodní materiál jinak než soud, který původně ve věci rozhodl; v tomto případě není vázán rozhodnutím zrušovacího soudu, jenž rozhodoval na základě původně zjištěného skutkového stavu (§§ 258, 293 odst. druhý tr. ř.).

(Rozh. ze dne 8. června 1926, Zm I 175/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Hradci Králové ze dne 27. ledna 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločiny nedokonaného svádění ku zločinu žhářství podle §§ů 9, 166, 167 písm. g), 169 tr. zák. a podvodu podle §§ů 197, 200, 203 tr. zák. pokud čelila proti výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem podvodu podle §§ů 197, 200, 203 tr. zák. Zmateční stížnosti, pokud čelila proti výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem nedokonaného svádění ku žhářství podle §§ů 9, 166, 167 písm. g), 169 tr. zák., vyhověl, zrušil napadený rozsudek ohledně tohoto výroku jako zmatečný a věc vrátil témuž nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení, přihlížeje k nezrušené části výroku o vině obžalovaného ohledně zločinu podvodu podle §§ů 197, 200, 203 tr. zák. a přečinu podle §u 486 čís. 2 tr. zák. znova projednal a rozhodl.

V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

důvodech:

Zmateční stížnost uplatňuje jak ohledně výroku, kterým byl obžalovaný vinným uznán zločinem nedokonaného svádění ku žhářství, tak i ohledně výroku, kterým byl obžalovaný vinným uznán zločinem podvodu, ve velmi obsáhlých vývodech zmatky podle §u 281 čís. 8, 9 písm. a) a 10 tr. ř., správně však jen zmatek podle §u 281 čís. 9 písm. a) tr. ř., protože prý napadený rozsudek jest v rozporu s právním náhledem, který vyslovil zrušovací soud ohledně obou těchto obžalovanému za vinu kladených deliktů ve svém rozhodnutí ze dne 12. března 1925, Zm I 837/24 a vytýká dále, uplatňujíc zmatek ten, že nalézací soud pokud průvodní materiál zůstal týž, měl vzíti za základ skutkové okolnosti, které vzal za podklad svého rozhodnutí soud zrušovací. Při tom dovolává se stížnost ustanovení §§ 288 čís. 3, 292, 293 tr. ř. Jest správným, že soud v novém hlavn. přelíčení jest vázán právním názorem, kterým se při svém rozhodování řídil zrušovací soud, při tom se však předpokládá, že se sám skutkový základ nezměnil okolnostmi v novém hlavním přelíčení se vyskytnuvšími tou měrou, že by tím věc nabyla jiné tvárnosti, kterou by se změnilo její právní posuzování (Storch II. 504, v. sb. č. 380, 1469). Odkázáním věci na nalézací soud po rozhodnutí nejvyššího soudu ocitá se věc zase tam

kde byla před prvním hlavním přelíčením. Z toho vyplývá, že základem nového přelíčení jest zase původní obžaloba (§ 293 odst. první tr. ř.), leda že by zrušovací soud nařídil úchylku a to tenkrát, když byla jeho nálezem obžaloba v některé části konečně vyřízena (§ 293 odst. první tr. ř.). Důsledkem toho může pak obžalobce opět jejím předmětem disponovati, jí modifikovati neb od ní ustoupiti a nové přelíčení koná se podle pravidel pro hlavní přelíčení platných. Podle zásady bezprostřednosti má se pak hleděti jen k výsledkům nového hlavního přelíčení (§ 258 tr. ř., Storch II 502—503). Podle §u 258 tr. ř. může nový nalézací soud hodnotiti průvodní materiál, i když se nezměnil, jinak než soud, jenž původně ve věci rozhodl a není nijak vázán zjištěními tohoto soudu. Učiní-li nalézací soud, používaje práva §u 258 tr. ř., jiná zjištění než soud, jenž původně rozhodl, a vezme-li pak za podklad svého rozhodování jiný skutkový stav, nemůže ovšem býti vázán rozhodnutím zrušovacího soudu, jenž rozhodoval a jediné podle §u 288 čís. 3 tr. ř. rozhodovati mohl, na základě původně zjištěného skutkového stavu.

Podotknouti dlužno, že v souzeném případě ohledně zločinu nedokonaného svádění ku zhářství podle §§ 9, 166, 167, 169 tr. zák. a podvodu na firmě G. V. podle §§ 197, 200, 203 tr. zák. původní obžaloba změny nedoznala a že tudíž nalézací soud musil o ní jednati a rozhodovati. Z těchto hledisek dlužno posuzovati zmatečnou stížnost obžalovaného pokud uplatňuje onen zmatek. Ku bližšímu odůvodnění výroku týkajícího se zločinu podvodu dlužno uvést toto: Není správným názor stížnosti, že zrušovací soud ve svém rozhodnutí ze dne 12. března 1925, č. j. Zm I 837/24 přijal mlčky názor prvního soudu, projevený ve zrušeném rozsudku ze dne 22. září 1924, že se nejedná v případě firmy V. G. o podvod. Zrušovací soud rozsudek ten prostě zrušil proto, poněvadž nalézací soud, odsuzuje obžalovaného v případě fy V. G. pro zpronevěru, nezištil subjektivní stránku činu; nevyslovil však a ani mlčky nedal na jevo, že by jednání obžalovaného v tomto případě nemohlo zakládati skutkovou podstatu podvodu. Nalézací soud hodnotil rozhoduje ve věci dne 27. ledna 1926 průvodní materiál jinak, než nalézací soud, jenž v této věci rozhodoval dne 22. září 1924. Jak uvedeno, byl k tomu nalézací soud podle §u 258 tr. ř. oprávněn. Podotknouti dlužno, že stížnost, jakž plyne z jejích ne dosti jasných vývodů, neuvědomuje si řádně, co jest skutkový stav, a směšuje tento s průvodním materiálem vůbec. Skutkový stav zjišťuje nalézací soud na základě průvodního materiálu, hodnotě tento volně po rozumu §u 258 tr. ř. Důsledkem toho může soud, jenž rozhoduje o věci po zrušení rozsudku soudem zrušovacím, ač průvodní materiál, který měl po ruce soud vynášející zrušený rozsudek, nedoznal změny, přijíti při hodnotění průvodního materiálu k jinému přesvědčení a zjistiti na tomto podkladě jiný skutkový podklad. Tak bylo i v souzeném případě, kde nalézací soud zjistil rozsudkem, o nějž jde, jiný skutkový podklad, na základě jehož uznal pak obžalovaného vinným zločinem podvodu. Zmatečnou stížnost uplatňuje zmatek podle §u 281 čís. 9 písm. a) tr. ř. s odůvodněním, že nalézací soud nadržel se, ač průvodní materiál nedoznal změny, právního názoru zrušovacího soudu, jenž prý mlčky vyloučil podvod, a že nad to uznal obžalovaného vinným zločinem podvodu, ač byl pro tento zločin původním rozsudkem ze dne 22. září 1924 pravo-

platně sprostěn. Jelikož, jak uvedeno, zrušovací soud tento právní názor nevyslovil a stížnost nad to opomíjí při uplatňování tohoto zmatku nyní zjištěnou skutkovou základnu a přehlíží, že obžalovaný nebyl původním rozsudkem od obžaloby pro podvod osvobozen, nýbrž že jen soud tehdy čin ten kvalifikoval jako zpronevěru, neprovádí zmatek ten v mezích Šu 288 čís. 3 tr. ř. a neprovádí tudíž zmatek ten po zákonu. Totéž platí o výtce, že se jednalo o provisi a že mohl proto obžalovaný se 100.000 Kč jemu firmou V. G. á konto provise zaslanými volně nakládati, a o další výtce, že tu není skutkové povahy podvodu proto, že škoda vznikla později, aniž by byla ihned od prvopočátku obmýšlena. Než tu přehlíží stěžovatel zjištění rozsudku, že se jednalo o vylákání kupní ceny po případě provise a že úmysl obžalovaného hned od původu k tomu směřoval.

Stížnost uplatňuje zmatek podle Šu 281 čís. 8 tr. ř., dovozujíc se zřetelem na ono rozhodnutí zrušovacího soudu, že soud překročil obžalobu, ježto zrušovací soud podvod vyloučil. Tu stačí poukázat na to, co bylo uvedeno a k tomu, že nejvyšší jako zrušovací soud takový názor nevyslovil. Není tu proto ani tohoto zmatku. Posléze uplatňuje stížnost ještě zmatek podle Šu 281 čís. 11 tr. ř., vytýkajíc, že odsouzením obžal. pro zločin podvodu místo původního odsouzení pro zločin zpronevěry nastala reformatio in peius po rozumu Šu 293 odst. třetí po příp. 290 odst. druhý tr. ř. Předestati dlužno, že trestní sazba na zločin zpronevěry a zločin podvodu, pokud se jedná o peníz přes 2.000 Kč, jest podle Šu 184 a 203 tr. zák. stejná. Nehledě však k tomu, jest překročení ustanovení Šu 293 odst. třetí a 290 odst. druhý tr. ř. zmatkem podle Šu 281 čís. 11 tr. ř. ohroženo pouze tehdy, když byl stěžovateli v základě své zmateční stížnosti rozsudkem po novém hlavním přeličení uložen trest větší než trest původní. Ježto obžalovaný v tomto případě dostal trest menší, nemůže býti zmatek podle Šu 281 čís. 11 tr. ř. vůbec uplatňován. Mimo to neprovádí stížnost zmatek ten po zákonu, neboť nečiní podkladem této námítky výrok o trestu v širším slova smyslu, nýbrž výrok o vině. Jelikož se výrok o trestu zrušuje, není tu důvodu ku rozhodování o zmatku podle Šu 281 čís. 11 tr. ř. I bylo proto zmateční stížnost obžalovaného, pokud čelí proti výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 203 tr. zák., jednak jako zřejmě bezdůvodnou, jednak jako ne po zákonu, tedy jako vůbec neprovedenou, zavrhnouti ihned v sezení neveřejném.

Pokud zmateční stížnost čelí proti výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem nedokonaného svádění ku žhářství, dlužno uvésti toto: Stížnost uvádí, uplatňujíc zmatek Šu 281 čís. 9 písm. a) tr. ř., že měl nalézací soud vzhledem k onomu rozhodnutí zjistiti, komu patřila stodola (skladiště), kde se kůže nalézaly, a jakou cenu měly zásoby cizích koží tam uložených, a že mohl uznati obžalovaného vinným zločinem nedokonaného svádění ku žhářství podle §§ 9, 160, 167 g) a 169 tr. zák. pouze tehdy, kdyby byl zjistil, že stodola jest vlastnictvím obžalovaného. Oním rozhodnutím byl zrušen rozsudek ze dne 22. září 1924, proto, poněvadž nalézací soud, vycházeje patrně z předpokladu, že stodola byla vlastnictvím obžalovaného, odsoudil obžalovaného pro zločin nedokonaného svádění ku žhářství podle §§ 9, 166, 167 písm. g) tr.

zák., aniž by určitě zjistil, zda při zapálení vlastních zásob a podle náhledu soudu vlastní stodoly obžalovaného, by byl býval ohrožen cizím majetkem tak značného rozsahu a tak značné ceny, že by jeho ničení ohněm bylo se rovnalo požáru po rozumu §u 166 tr. zák. Nálezací soud však nyní v napadeném rozsudku zjistil, že stodola byla cizím vlastnictvím, že se v ní v rozhodné době nalézaly nejen kůže patřící obžalovanému, nýbrž i kůže patřící členům družstva řezníků, uzenářů a obchodníků dobyt看, společnosti s r. o. v H. K. a zjistil dále, vzhledem k výši pojištění a údajům svědků, že by založením ohně byl býval ohrožen cizím majetkem tak značného rozsahu a tak značné ceny, že by jeho ničení ohněm bylo se rovnalo požáru po rozumu §u 166 tr. zák. Soud zjistil dále, že úmysl obžalovaného směřoval k tomu, by zapálil svůj majetek — zásoby svých kůží za účelem výplaty pojistného a že by tím byl býval ohrožen cizí majetek v míře shora uvedené. Soud podřadil za tohoto nově zjištěného skutkového podkladu čin obžalovaného správně ustanovením §§ů 9, 166, 167 písm. g), 169 tr. zák. a neocítl se tím v rozporu s oním rozhodnutím nejvyššího soudu. Oněmi výtkami neodrží se tudíž stížnost zjištění nálezacího soudu a neprovádí proto uplatňovaný hmotněprávní zmatek podle §u 281 čís. 9 písm. a) tr. ř. v mezích §u 288 čís. 3 tr. ř. a neprovádí jej proto vůbec. Nehledě k tomu vykládá si stížnost, jak dovozeno, ono rozhodnutí zrušovacího soudu mylně a postrádá nadto, napadajíc odsouzení pro kvalifikaci podle §u 169 tr. zák., základního podkladu pro uplatňování zmateční stížnosti ve prospěch obžalovaného (§ 281 první odstavec tr. ř.) vůbec, neboť trest jest stejný pro nedokonané svádění ku žhářství i podle §u 167 písm. g) tr. zák., i podle §u 169 tr. zák.

Čís. 2408.

Odpor ve smyslu třetího odstavce §u 427 tr. ř. nepřísluší obžalovanému, který se vzdal práva dostavit se k hlavnímu přelíčení; i jemu jest však doručiti obsílku k němu do vlastních rukou (§§y 79, 281 čís. 3 tr. ř.).

Otec obžalovaného není oprávněn k námitkám proti kontumačnímu rozsudku.

(Rozh. ze dne 8. června 1926, Zm I 273/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací nevyhověl v neveřejném zasedání odporu obžalované a odmítl odpor jejího otce do rozsudku krajského jakožto nálezacího soudu v Chrudimi ze dne 24. června 1919 vyneseno v nepřítomnosti obžalované, jímž byla uznána vinnou zločinem podvodu podle §§ů 197, 200 a 201 d) tr. zák. Naproti tomu vyhověl zmateční stížnosti obžalované a jejího otce, zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil do první stolice, by o ní znovu jednala a rozhodla.

Důvody:

Námitkám obžalované proti rozsudku v její nepřítomnosti vydanému nelze přiznati oprávnění, pokud se opírají o skutečnost, že obžalované